

LATVIJAS NEDZIRDĪGO SAVIENĪBAS IZDEVUMS

2004. gada oktobris

www.lns.lv

Nr. 24 (870)

Notikums

Todien visi ceļi veda uz Kongresu namu

«KS» preses dienests

Tā tas bija arī 3. oktobra svētdienā. Jau krieku laiku pirms Nedzirdīgo dienai veltītā koncerta mūsu jaudis pulcējās pie Kongresu nama iejas.

Pēc priecīgās apsveicināšanās, dedzīgiem rokasspiekiem un atkalredzēšanās priekā aplaukušām sejām sākās dzīvas pārrunas ar sen ne-redzētiem skolasbiedriem, pažīnām, kādreizējiem darbabiedriem utt.

„Šeit satiku savu skolasbiedru Andri, ko neesmu redzējis 27 gadus. Ieraudzīju visu viņa ģimeni — sievu, dēlu, mazbērnus. Viņš dzīvo Rīgā, bet es laukos, Rīgā esmu joti reti. Uz Nedzirdīgo dienas koncertu — tikai otro reizi. Un esmu priečīgs bez gala, varbūt vēl kādu satikšu...“ stāstīja Olģerts, kā pats teica, no leišmales.

Cilvēku bija pie tūkstoša — lieli, mazi, jauni un ne tik jauni,

veselām ģimenēm un pa vienam, bet visi saposušies, noskaņojušies atpūtai un priecīgai pēcpusdienai.

Iesākumā mīlasstāsts

Pirms koncerta — īsfilma «Divi», kurā galvenā varone ir nedzirdīga jauniete. 1965. gadā radīts mīlasstāsts starp nedzirdīgu meiteni un dzirdīgu puisi ar savu sirsniņu un cilvēcību

spējīgs savīļnot mūsdienu skaitāju. Pēc seansa atminās par filmas tapšanu dalījās bijušais tulks Sarmīte Šemiote, kura uzņemšanas laikā bija pieaicināta par zīmju valodas konsultanti, kā arī redzama epizodiskā loīmīņa filmā.

Pārdomas, viedokli

Pirms un pēc Nedzirdīgo dienai veltītā pasākuma veicām nelielu ekspresinterviju apmeklētāju vidū, uzdotot vienu jautājumu: Ko domājat Nedzirdīgo dienā?

Aivars, no Rīgas:

Uz Kongresu namu atnācu tāpēc, lai satiktu savus skolasbiedrus, ko neesmu redzējis 6 gadus. Mums bija tik daudz ko runāt, ka neiznāca noskatīties filmu un pusi koncerta.

Koncerta otrajā daļā biju sajūsmā par mūsu aktieriem un dejetājiem. Neticami daudz mums talantīgu cilvēku! Apskaužu viņus, jo pašam tādu spēju nav. Labāk parokos dārzā, saremontēju auto vai kaut ko mājā, aizbraucu uz jūru vai mežu.

Raivis, no Jelgavas

Esmu pašlaik bezdarbnieks, kaut arī man ir gan apavnieka, gan galdnieka diplomai. Nav tik viegli atrast darbu, kur normāli un regulāri maksā.

Te jau redzu daudzus savus paziņas, uzzināju jaunumus, arī koncertu noskatījos. Katru gadu to vēroju, kļūst arvien interesantāks.

Ojārs, no Madonas:

Pašlaik esmu apmeties Rīgā, jo te mācos un strādāju — privāti, celtniecībā. Man patīk vērot, kā uzstājas pašdarbnieki, jo es pats arī dziedu

Skatītāji Lielajā zālē gaida koncerta sākumu.

Nobeigums 2. lpp.

Pārdomas...

Sākums 1. lpp.

adventistu korī. Diemžēl šogad koncertā nepiedalāmies.

Mikelis, no Rīgas

Esmu šeit ieradies viens, jo sieva mājās auklē mazo. Arī agrāk apmeklēju šādus pasākumus, tā jau ir tradīcija, kas jāievēro katru gadu. Tas ir to vērts, jo parasti koncerti izdodas skaisti — var redzēt, ko katrai prot, kāda pašdarbība reģionos.

Pats strādāju tipogrāfijā «Petrovskis & Co». Jau astoņus gadus te man darbs ar stabili atalgojumu, izpalīdzīgi darbabiedri. Griežu papīru iespeddarbiem, loku, līmēju, šuju — visu, kas nepieciešams.

Andris, no Vecpiebalgas

Biju šeit koncertā arī pagājušā gadā. Man patika, tāpēc esmu atkal. Tā ir iespēja parunāt, pavērot, iepazīties savā stāpā. Dzīvē viss tik ātri mainās. Nedrīkst zaudēt vecos draugus un sakarus.

Mani ļoti nodarbina domas par darbu. Protu visu ko darīt — mājās, uz lauka, darbā. Strādāju Cēsīs par kurinātāju, bet tad apkuri modernizēja, un to pārraugus vairs nevarēja būt nedzīrdīgs cilvēks — jāklausās taču, kā motori strādā. Meklēšu citu darbu Cēsīs.

Zenta, no Rīgas:

Paldies visiem, kas organizēja šo dienu, gatavoja koncertu. Tas ir liels darbs, bet svētīgs. Tik daudziem sagādā prieku. Tas ir mans gada lielākais notikums, kad izeju lielākā sabiedrībā. Veselība švaka, tāpēc vajag līdzi pavadoni (rāda uz mazmeitiņu).

Lai laba veselība visiem maniem draugiem un LNS vadībai, arī «Kopsoliša» meitenēm. No avīzes uzzinu visu, kas notiek. ♦

Visi ceļi veda...

Sākums 1. lpp.

Daugavpils
logopēdiska skola

ternātskola), ugunīgā deju virkne «Čigānu tabors...» (Rīgas 51. vidusskola). Krāsaini tēri, puķes un lentas, vījīgas un straujas kustības vienotā ritmā ar mūziku — te nu mute aizbrīnumiem valā palika daudz. Kāda dzirdīgā mamma slaucīja asaras un nespēja rimties jūtu savīļojumā: «Vai tiešām tas uz skatuves ir mans

Rīgas
218. bērnudārzs

nedzīrdīgais bērns? Paldies, paldies visiem, kas man ļāva piedzīvot šos brīžus...» (Anita S. no Valkas).

Kad noslēgumā jauno valmieriešu fabrikantu koris aizrautīgi dziedāja fināla dziesmu, no visiem, kas uz skatuves, staļoja tāds neizsakāms gaišums, labestība un cerība, ka nākotnē viss būs labi:

«Neticiet, neviens nav lieks, Paies bēdas, pienāks prieks, Jo tā ir jānotiek...»

LNS prezidents pateicās visiem jaunajiem pašdarbniekiem un viņu skolotājiem ar vārdiem: *Jūs bijāt fantastiski.*

Starp citu, arī viņam tika dāvāta pateicība un veltes (kirbis, ziedi...) par jaunajiem talantiem doto iespēju sevi parādīt uz vienas no liekājām un skaistākajām skatuvinām Rīgā.

Atklāj otro daļu

Divi nerātnie «Rītausmas» «puišeli» ar saviem sešiem nedarbiem vairākkārt priecējuši

skatītājus (Rīgā, Kuldīgā, Alsvīkos), taču atkal spēja aizraut publiku. Lielā mērā tas ir režisores Dz. Kukšas noplēns, kas pratusi šo dzējumu bērniem pārvērst nūprā uzvedumā ar stilīgiem vizuāliem papildinājumiem (deju un

kustību elementi, dekorācijas utt.). Publika no sirds uzjautriņājās.

Šāds ievads bija tikai iesākums virknei jautru un nerātnu izdarību uz skatuves citu biedrību pašdarbnieku izpildījumā. Labo garastāvokli tālāk vairoja muzikālie uzvedumi: **liepājnieku** «Trīnes grēki» un **valmieriešu** «Aizmežu Sūnuciems», **rēzekniešu** pantomīma «Notikums vilcienu stacijā», **alsvīkiešu** «Jautrās vecīņas», **rītausmiešu** estrādes dejas un **kuldīdznieku** «Līnija».

Pa starpajām jautrībām un smaidiem nedzīrdīgie mākslinieki no skatuves aicināja arī uz nopietnākām pārdomām par dzīvi, laimi, mīlestību. Savīļojoša bija grupas «Alias» melodziesmā uzruna «Vai tu mani dzirdi» un «Milas balāde», **S.Gerenovskas** lūgums «Neaizej» un **A.Sprudzēnes** (Smiltene) atziņa «Nesaki vispār, ka laimes nav», **daugavpiliešu** «Lēnais valsis». Un var patiešām apbrīnot to izteiksmību un jūtu dzījumu, ar kādu jauniesi no **Raiņa skolas** izpildīja filosofisko etidi «Nemiers».

Tam visam sekoja cienīgs

Liepājnieki

noslēgums, kā «kronis» visam — trīs cita par citu labākas melodziesmas: **tulku koris** — «Vai būsim kopā» ar savu aicinājumu ieklausīties klusumā, **LNS biedrību apvienotais koris** ar veltijumu «Latvijai» un vienu klātesošo **kopkoris**, kājas stāvot, ar LNS himnu «Še, kur līgo priežu meži».

Kaut ko tādu piedzīvot un pārdzīvot kaut reizi gadā mums nepieciešams visiem — lai apzinātos jēgu tam, ko darām, lai sajustu, ka būt kopā — tas ir lieliski, tas nozīmē spēku un pārliecību, ka iespējams paveikt daudz, vēl vairāk par to, kas jau izdarīts. Šo domu apliecināja arī tie pasākuma apmeklētāji — goda viesi, LNS ilggādīgie brīvprātīgie sabiedriskā darba veicēji, kurus uzrunāja LNS prezidents A. Pavlins, dodot vārdu viņiem.

LR Saeimas pārstāvē **A.Bruže** apliecināja, ka priedīga būt kopā ar nedzīrdīgajiem — cilvēkiem, ar kuriem ilgstoši kopā bijusi darba gaitās Rīgā un Liepājā. Viņa solīja palīdzēt arī tagad, cik viņas spēkos, un aicināja vēl enerģiskāk cīnīties par savām tiesībām.

Ansis Smons pauða gandarījumu, ka desmit gados šis pasākums vērties arvien plašāks un bagātāks saturā.

Rīgas skolas direktore **V.Kaniņa** atzina, ka arī skolai pasākums klūst arvien nozīmīgāks, jo «arī mums jāparāda, ka esam sabiedrības daļa».

Apmeklētāji mājup devās, sakot **«Uz redzēšanos nākamgad!»** Jo priekšā vēl LNS 85 gadu jubileja — maijā, vēl arī LNS kongress — jūlijā.

Pateicība

Savienības viceprezidente **M.Piterniece** saka paldies visiem pasākuma atbalstītājiem: Kongresu namam, Rīgas Domei, Kultūras pārvaldei, visiem pašdarbniekiem un tehniskajiem darbiniekiem. ♦